

„Ивайло не се побоял от чудния сън, а рекъл на свети Георги: „Какъ да позная, че наистина ти ми говориш, свѣтлий Свѣтецо? Дай ми знамение. Като стана утре на ранина, нека всичките ми овце да сж станали на камъни! Курбанъ ти ги харизвамъ.“

„Когато сутринята станалъ Ивайло, наистина, всичките му овце били превърнати на камъни... Тѣ сж ония камъни, дѣто ми ги показваше...“

Дѣдо Стоимнеъ се замисля и бавно изчука на единъ камъкъ пепелта отъ луличката си.

— Ами сетне, дѣдо? — питамъ азъ.

— Сетне Ивайло изпълнилъ заповѣдта на свети Георги, и съ негова помощъ прогонилъ разбойниците. Тогава отишелъ

въ Търново. Царьтъ билъ умрѣлъ отъ болестята си, та болярите тъкмо мислили, кого да направятъ царь. Като видѣли победителя Ивайло, поклонили ли му се доземи и рекли: „Добре дошелъ, царю-овчарю. Тебе чакаме!“ И пакъ си заживѣла България спокойна и честита, и само тѣзи камъни останали да говорятъ, че съ Божя помощъ и овчарьтъ може царь да стане...

* * *

Небето натежава отъ сребърните звезди и се спуска ниско надъ планината. Само вкаменените овци — божиятъ курбанъ на овчаря Ивайло Бърдоквата — оставатъ да се блѣятъ и да напомнятъ за минали и отминали години.

Змей Горянинъ

Взехъ си отъ небето
ясни две звездички.
Тѣ сж на лицето
свѣтлитѣ очички.

Взехъ си отъ полето
ягодки червени.
Устните ми тѣ сж
алени, засмѣни.

Взехъ си отъ гората
шипка разцвѣтѣла,
като нея станахъ
розова и блѣла.

Взехъ си отъ морето
мидички сребристи.
Тѣ сж мойте жбки
бисерни и чисти.

Взехъ си отъ градинка
кждрава латинка.
Кждри като нея
на чело ми грѣятъ.

Цѣлата съмъ китка
отъ цвѣта, звѣздички,
затова ме гаятъ
и обичатъ всички.

Калина Малина